

Rüyaların içinden rüyalara geçerek, bir evin odalarında dolaşır gibi, çıkış kapısını aramadan, hangi odanın daha güzel olduğuna ve hangisinin yağmuru, hangisinin güneşi daha iyi seyre imkan verdiğine bakarak... Belki hayatın özü odalardan odalara emekleyerek geçmektir.

Sakinlik çöktü, kavga bitmiş, pazar dağılmış gibi. Dünyanın tüm değirmenlerindeki unlar elenmiş ve kimsenin kimseden alacağı kalmamış gibi. Sebepleri biliyorum, ufak pırıltıların aynada yansımından biliyorum.

Elimizden gelen ne var? Mutsuzluk yazıldığında mutsuz oluyorsak, mutluluk yazıldığında da hakkını verebiliriz, değil mi? Çaresizce mutluluk.

Semavi bir sekinet hali. Yeniden yaşamaya başlamış gibi hissediyorum. Korkuluklarla dolu bir tarlada gezerken bir anda güneş doğmuş ve tüm hayaletlerin bir takım saçma saman balyaları olduğu görülmüş gibi. *Mümkün* diye fısıldıyor şafak, *ne dilediysen hepsi mümkün*.

Dünyaya karşı savaşın yorgunlukla değil, bir omuz silkmeye sonuçlanmasına memnunum. Dünya benimle savaşmaya devam edecek, belki de girdiğim ve çıktığım bataklar hürmetine artık daha merhametli davranır ve bir kenarda, kendi gümüşten ufak süslemelerimi yaparken bir yandan da sabahları büyüyen ışığa bakıp hakikatin özünü hissederim.

Konuşmak da susmak da aşk olsun.